

Předmětnost x „věcovost“

Žádná „věc“ (rozumí se skutečná věc) nemůže být pojata jako pouze předmětná, ale ani jako pouze nepředmětná. Každá „věc“ má také svou nepředmětnou (niternou) stránku, ale ta její niternost může být buď nesjednocená (neintegrovaná), a pak jde opravdu jen o „věc pro nás“ (resp. pro někoho), takže o její neintegrovanou nepředmětnou stránku se většinou (v běžné praxi, v běžném životě) nemusíme starat; anebo ty jednotlivé niternosti (vlastně nepředmětné stránky subsložek oné věci) integrovány opravdu jsou, a pak je velmi důležité, nepovažovat onu „věc“ za pouhou věc, ale brát vážně, že jde o „pravé jsoucnó“, „pravou událost“, tedy skutečný „celek“. Pokud tuto druhou eventualitu vážně nebereme (nebo ji jen přehlízíme, zanedbáváme), stává se nám vskutku jakoby pouhou „věcí“ – a tak ji chápeme „zvěcněně“, nebo jinak „věcově“. Z toho tedy vyplývá, že vše, co chápeme „věcově“, chápeme nedostatečně a chybně, a že tedy je nutné to napravit, opravovat, revidovat. Když se však o takové opravy začneme starat důsledně a pod kritickou sebekontrolou, musíme posléze dospět k tomu, že od celků nemůže postupovat přes věci jako jejich subsložky libovolně daleko, ale že dříve nebo později nutně dospějeme k jakýmsi nejmenším možným věcem-celkům (tedy pravým jsoucnům či pravým událostem), o nichž si budeme jisti, že jsou dále nerozdělitelné, ale kromě své niterné stránky mají i svůj vnějšek a jsou schopné navzájem reagovat, tedy přinejmenším reagovat právě na ty své „vnější stránky“. Přesto se zdá být mnohem zajímavější skutečnost, že musíme připustit i možnost vzájemných reakcí takových nejmenším „pravých událostí“ i po stránce niterné, nepředmětné, tj. na možnost kooperace či koaktivity mezi jejich nepředmětnými, niternými stránkami, neboť bez toho bychom si znemožnili pochopení „evoluce“ v širokém smyslu (zejména pak pro tzv. vznik nového).

(Písek, 170716-3.)